

Samling af Afgørelser

Sag T-384/11

**Safa Nicu Sepahan Co.
mod
Rådet for Den Europæiske Union**

»Fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik — restriktive foranstaltninger truffet over for Iran med henblik på at forhindre nuklear spredning — indefrysning af midler — fejlskøn — ret til en effektiv domstolsbeskyttelse — erstatningspåstand«

Sammendrag – Rettens dom (Første Afdeling) af 25. november 2014

- 1. Annullationssøgsmål — anbringender — magtfordrejning — begreb*
- 2. Den Europæiske Union — domstolskontrol med lovligheden af institutionernes retsakter — restriktive foranstaltninger over for Iran — foranstaltninger, der er truffet inden for rammerne af bekæmpelsen af nuklear spredning — kontrollens rækkevidde*
(Art 275, stk. 2, TEUF; Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, art. 47; Rådets afgørelse 2010/413/FUSP)
- 3. Ansvar uden for kontraktforhold — betingelser — ulovlighed — skade — årsagsforbindelse — den ene betingelse ikke opfyldt — erstatningssøgsmålet forkastet i det hele*
(Art. 340, stk. 2, TEUF)
- 4. Ansvar uden for kontraktforhold — betingelser — tilstrækkeligt kvalificeret tilsidesættelse af en bestemmelse, som tillægger borgerne rettigheder — EU-institutionens begrænsede eller manglende skøn i forbindelse med vedtagelsen af retsakten — nødvendigheden af at tage konteksten i betragtning*
(Art. 340, stk. 2, TEUF)
- 5. Ansvar uden for kontraktforhold — betingelser — tilstrækkeligt kvalificeret tilsidesættelse af en bestemmelse, som tillægger borgerne rettigheder — retsregel, der tillægger borgerne rettigheder — begreb — krav til vedtagelsen af restriktive foranstaltninger over for Iran — omfattet*
(Art. 340, stk. 2, TEUF; Rådets forordning nr. 961/2010 og nr. 267/2012)
- 6. Ansvar uden for kontraktforhold — betingelser — faktisk og reelt tab — bevisbyrde*
(Art. 340, stk. 2, TEUF)
- 7. Ansvar uden for kontraktforhold — betingelser — årsagsforbindelse — begreb — bevisbyrde*
(Art. 340, stk. 2, TEUF)

8. *Ansvar uden for kontraktforhold – skade – erstatningsberettigende tab – ikke-økonomisk skade forvoldt af offentliggørelsen i EU-Tidende af de restriktive foranstaltninger, der skader den af disse foranstaltninger omfattede enheds omdømme – omfattet*

(Art. 340, stk. 2, TEUF; Rådets forordning nr. 961/2010 og nr. 267/2012)

9. *Ansvar uden for kontraktforhold – betingelser – reel og bestemt skade forvoldt af en ulovlig retsakt – ikke-økonomisk skade forvoldt af vedtagelsen og opretholdelsen af de restriktive foranstaltninger – annullation af en anfægtet retsakt, som ikke sikrer rimelig genoprettelse af en ikke-økonomisk skade*

(Art. 340, stk. 2, TEUF; Rådets forordning nr. 961/2010 og nr. 267/2012)

10. *Ansvar uden for kontraktforhold – skade – erstatningsberettigende tab – begreb – afbrydelse af forbindelser til leverandører – ikke omfattet*

(Art. 340, stk. 2, TEUF)

11. *Ansvar uden for kontraktforhold – skade – erstatning – morarenter – bestemmelser om beregning*

(Art. 340, stk. 2, TEUF)

1. Jf. afgørelsens tekst.

(jf. præmis 30)

2. Den Europæiske Unions retsinstanser skal i overensstemmelse med de kompetencer, som er tildelt dem i medfør af EUF-traktaten, sikre en – principielt fuldstændig – legalitetsprøvelse af alle EU-retsakter under hensyn til de grundlæggende rettigheder, der udgør en integrerende del af EU-rettens almindelige retsgrundsætninger. Disse grundlæggende rettigheder omfatter bl.a. overholdelse af retten til en effektiv domstolsbeskyttelse.

Den effektive domstolsprøvelse, der er sikret ved artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, indebærer bl.a., at Unionens retsinstanser skal sikre sig, at en afgørelse, hvis rækkevidde er individuel for den berørte person eller enhed, er baseret på et tilstrækkeligt solidt faktisk grundlag. Dette indebærer en efterprøvelse af de faktiske omstændigheder, der indgår i begrundelsen for nævnte afgørelse, og domstolsprøvelsen skal således ikke begrænses til en vurdering af, om den anførte begrundelse er sandsynlig i abstrakt forstand, men skal indebære en stillingtagen til, om der er belæg for disse grunde, eller i det mindste én af dem, som i sig selv anses for at kunne begrunde nævnte afgørelse.

Det påhviler med henblik herpå Unionens retsinstanser under denne undersøgelse i givet fald at anmode den kompetente EU-myndighed om at fremlægge de med henblik på en sådan undersøgelse relevante oplysninger eller beviser, uanset om de er fortrolige. Det er nemlig den kompetente EU-myndighed, som i tilfælde, hvor den begrundelse, der foreholdes den berørte person, bestrides, skal godtgøre, at den er velbegrundet, og ikke sidstnævnte, der skal føre bevis for, at begrundelsen ikke er velbegrundet

(jf. præmis 32-36)

3. Jf. afgørelsens tekst.

(jf. præmis 47 og 48)

4. Jf. afgørelsens tekst.

(jf. præmis 50-55)

5. Forordning nr. 961/2010 og nr. 267/2012 om restriktive foranstaltninger over for Iran har i det væsentlige til formål at gøre det muligt for Rådet at pålægge visse restriktioner af borgernes rettigheder med henblik på at forhindre nuklear spredning og finansiering heraf, men de bestemmelser, som udtømmende opregner, på hvilke betingelser sådanne restriktioner kan tillades, har derimod i det væsentlige til formål at beskytte de berørte borgeres individuelle interesser ved at begrænse de tilfælde, hvor de restriktive foranstaltninger, som de lovligt kan pålægges, kan finde anvendelse, samt disses omfang og intensitet.

Sådanne bestemmelser sikrer således beskyttelsen af de eventuelt berørte personers individuelle interesser, og de skal derfor anses for retsregler, som har til formål at tillægge borgerne rettigheder. Hvis de pågældende materielle betingelser ikke er opfyldt, har den berørte borger eller enhed således ret til ikke at blive pålagt de omhandlede foranstaltninger. En sådan ret indebærer nødvendigvis, at en borger eller enhed, som pålægges restriktive foranstaltninger under betingelser, som ikke er fastsat i de omhandlede bestemmelser, kan kræve erstatning for de skadevoldende konsekvenser af disse foranstaltninger, hvis det viser sig, at påleggelsen af foranstaltningerne beror på en tilstrækkeligt kvalificeret tilsidesættelse af de materielle regler, som Rådet anvender.

(jf. præmis 56-58)

6. Jf. afgørelsens tekst.

(jf. præmis 70)

7. Jf. afgørelsens tekst.

(jf. præmis 71)

8. Når en enhed er omfattet af restriktive foranstaltninger på grund af den støtte, som denne angiveligt har ydet til nuklear spredning, associeres den offentligt med en adfærd, der betragtes som en alvorlig trussel for international fred og sikkerhed, med den konsekvens, at denne enhed mødes med vanære og mistillid, der påvirker dennes omdømme og dermed forårsager ikke-økonomisk skade.

For det første vedrører den vanære og mistillid, som de foreliggende restriktive foranstaltninger giver anledning til, nemlig ikke den berørte enheds økonomiske og erhvervsmæssige formåen, men dennes vilje til at være indblandet i aktiviteter, som det internationale samfund anser for forkastelige. Den berørte enhed påvirkes således uden for sfæren for sine sædvanlige forretningsmæssige interesser. For det andet er krænkelsen af den pågældende enheds omdømme så meget desto mere alvorlig, fordi den ikke skyldes tilkendegivelsen af en personlig holdning, men en EU-institutions officielle stillingtagen, der er offentliggjort i *Den Europæiske Unions Tidende* og ledsaget af bindende retsvirkninger.

I denne henseende udgør offentliggørelsen af de restriktive foranstaltninger en integrerende del af fremgangsmåden for deres vedtagelse, særligt eftersom denne offentliggørelse er en betingelse for, at foranstaltningerne kan træde i kraft i forhold til tredjemand. På denne baggrund udgør offentliggørelsen af de nævnte foranstaltninger i EU-Tidende ikke en omstændighed, der kan bryde årsagsforbindelsen mellem vedtagelsen og opretholdelsen af foranstaltningerne og krænkelsen af den pågældende enheds omdømme.

(jf. præmis 80 og 82-84)

9. En annullation af opførelsen af en enhed på listen over de enheder, der er involveret i nuklear spredning, kan udgøre en form for genoprettelse af den ikke-økonomiske skade, som denne enhed har lidt, eftersom dommen om annullation fastslår, at sammenkoblingen mellem enheden og nuklear spredning er uberettiget og dermed ulovlig.

Såfremt påstanden om nævnte enheds indblanding i nuklear spredning har påvirket den adfærd, som tredjepartsenheder, der for størstedelens vedkommende er etableret uden for Unionen, udviste over for denne, kan annullationen af denne enheds opførelse på listen ændre det erstatningsbeløb, der skal tilkendes, men dog ikke udgøre en fuld erstatning for den skade, som er lidt. Disse påvirkninger kan imidlertid ikke fuldt ud opvejes af en efterfølgende konstatering af, at den nævnte opførelse er ulovlig, eftersom vedtagelsen af restriktive foranstaltninger over for en enhed har tendens til at tiltrække mere opmærksomhed og give anledning til flere reaktioner, særligt uden for Unionen, end en efterfølgende ophævelse heraf.

Desuden er Rådets påstand mod den pågældende enhed særdeles alvorlig, for så vidt som den associerer enheden med iransk nuklear spredning, dvs. en aktivitet, der ifølge Rådet udgør en fare for international fred og sikkerhed.

(jf. præmis 86-89)

10. For så vidt angår Unionens erstatningsansvar uden for kontraktforhold er et afslag på at levere produkter ikke som sådan en skade. Der opstår alene en skade, såfremt afslaget indvirker på det pågældende selskabs økonomiske resultater. Dette er bl.a. tilfældet, når selskabet er nødsaget til at købe de samme produkter på mindre gunstige betingelser hos andre leverandører, eller når afslaget på levering medfører forsinkelser ved gennemførelsen af de kontrakter, der er indgået med kunderne, således at selskabet udsættes for pekuniære sanktioner. Tilsvarende kan bestående kontrakter opsiges, og når der ikke kan findes en alternativ leverandør, kan det pågældende selskab blive forhindret i at deltage i igangværende udbud.

(jf. præmis 110)

11. Jf. afgørelsens tekst.

(jf. præmis 151)